

1. fejezet

A Pentagon a világ legnagyobb irodaépülete, közel hatszázezer négyzetméter az alapterülete. Harmincezer ember dolgozik itt, és több mint huszonhét kilométert tesz ki a folyosórendszer teljes hossza, de úgy építették, hogy csak három utcai bejárata van, és mindegyik egy gondosan őrzött előcsarnokba vezet. Én a délkeleti főbejáratot választottam, amelyik a legközelebb esik a metróhoz és a buszpályaudvarhoz, mert ez a legforgalmasabb, és ezt szeretik a legjobban a civil irodai dolgozók, márpedig azt akartam, hogy minél több civil vegyen körbe, lehetőleg hosszú, tömött sorokban – a biztonság kedvéért, és leginkább azért, hogy ne lőjenek le azonnal, ahogy belépek. A letartóztatások gyakran rosszul sülnek el, néha véletlenül, néha szándékosan, úgyhogy azt akartam, hogy legyenek szemtanúk. Azt akartam, hogy független kívülállók is legyenek körülöttem, legalább az elején. Természetesen jól emlékszem a dátumra. Keddi nap volt, március tizenegyedike, 1997-ben, és ez volt a legutolsó nap, amikor úgy sétáltam be ebbe az épületbe, hogy annak a szervezetnek a legális alkalmazottja voltam, amely építtette.

Mindez nagyon régen történt.

1997. március tizenegyedike egészen véletlenül pontosan négy és fél évvel azelőtt volt, hogy az egész világ megváltozott, azon a másik keddi napon. Így aztán – ahogy azokban a régi időkben szokás volt – a főbejáratnál komolyak voltak ugyan a biztonsági intézkedések, de nem hisztérikusan eltúlzottak. Nem mintha lett volna rajtam bármi, ami hisztérikus reakciót válthatott volna ki. Legalábbis távolról nézve. Tiszta és jól vasalt díszegyenruha volt rajtam, telerakva tizenhárom év alatt szerzett, ragyogóra fényesített kitüntetésekkel, jelvényekkel és rangjelzésekkel. Harminchat éves voltam, magas és szálfagyenes. Egy minden szempontból átlagos őrnagy az amerikai had-

sereg katonai rendőrségétől – attól eltekintve, hogy a hajam túl hosszú volt, és öt napja nem borotválkoztam.

Akkoriban a Pentagon őrzését a DPS, a Védelmi Minisztérium biztonsági szolgálata végezte. Úgy negyven méterről már láttam, hogy tíz emberük van az előcsarnokban, amit én túlságosan is soknak tartottam, ezért eltűnődtem, vajon tényleg mind az ő emberük-e, vagy néhányan közülük valójában a mi embereink, akik rám várnak. A komolyabb feladatokat általában tiszthelyettesekre bízzák, akik elég gyakran úgy hajtják végre a dolgot, hogy valaki másnak adják ki magukat. Megszemélyesítenek ezredeseket, tábornokokat, közlegényeket, vagy bárki mást, ahogy a helyzet hozza, és nagyon jól csinálják. Mindennapi rutinfeladat lenne nekik felkapni egy DPS-egyenruhát, és úgy várni az áldozatukat. Harminc méterről még nem tűnt ismerősnek egyikük sem, de hát a hadsereg hatalmas intézmény, és úgysem választottak volna olyanokat, akiket személyesen ismerek.

Továbbssodródtam az emberek hömpölygő áradatában, akik a főbejárat előtti kis téren át a kapu felé tartottak. Néhány férfi és nő hozzám hasonlóan egyenruhát vagy díszegyenruhát viselt, vagy a régifajta terepmintás gyakorlóruhát. Akadtak páran, akik nyilvánvalóan katonák voltak ugyan, de öltönyt vagy irodai öltözéket viseltek, mások pedig szemlátomást civilek voltak. Minden kategóriában voltak olyanok, akik nagyobb táskát, aktatáskát vagy csomagokat cipeltek. Mindenki egy kicsit lassított és csoszogni kezdett, ahogy a tömeg széles hulláma közeledett a kapu felé, és nyílhegy formában összeszűkül, majd libasorban haladtak tovább az emberek, vagy kollegiálisan, párban egymás mellett, felkészülve rá, hogy végre belépjenek az épületbe. Én is beálltam a sorba, egyedül, egy nő mögé, akinek fehér, ápolt keze volt. Mögöttem egy férfi következett, aki kifényesedett könyökű öltönyt viselt. Civilek voltak mind a ketten, irodai dolgozók, valószínűleg valamilyen elemzők, és én pontosan ezt akartam. Független, kívülálló szemtanúk. Majdnem dél volt. A nap ragyogott, a márciusi levegő langymeleg volt. Tavasz Virginiában. A folyó túlsó partján álló cseresznyefák kezdtek ébredezni. A híres cseresznyevirágok bimbói már szinte kipattantak. Akkoriban még sok család asztalán ott heverték a repülőjegyek és a fényképezőgépek, készen a washingtoni városnéző kirándulásra.

Várakoztam a sorban. Jóval előbbre a DPS emberei úgy végezték

a dolgukat, ahogy a biztonsági őrök általában. Négyen speciális feladatokat láttak el, ketten egy információs pultnál álltak, ketten az igazolványokat ellenőrizték, aztán intettek az embereknek, hogy áthaladhatnak a forgókorláton. Ketten közvetlenül az üvegajtó mögött ácsorogtak, és onnan nézegettek kifelé. Magasba tartott fejfel, mereven előre bámulva fürkészték a közeledő tömeget. Négyen hátrébb húzódtak az árnyékba, a forgókorlát mögé. Csak úgy álldogáltak egy csoportban, és fecsegték. Mind a tíz ember fegyvert viselt.

Engem az a négy aggasztott, akik a forgókorlát mögött ácsorogtak. Az kétségtelen, hogy 1997-ben a Védelmi Minisztérium létszáma túlságosan is fel volt duzzasztva, és túl sok emberük volt ahhoz képest, hogy akkoriban milyen fenyegetésekkel kellett szembenéznünk – de még így is szokatlan volt, hogy ott álldogál négy ember szolgálatban, akiknek láthatóan a világon semmi dolguk nincs. A legtöbb parancsnok legalább arról gondoskodott, hogy a készenléti emberei látszólag el legyenek foglalva valamivel. Ennek a négynek azonban nem volt semmilyen látható feladata. A nyakamat nyújtogatva elbámultam az emberek feje fölött, és próbáltam megnézni a cipőjüket. A cipő sok mindent elárul. Az álruháknál erre már sokszor nem fordítanak gondot, főleg egyenruhás környezetben. A DPS feladatköre alapvetően ugyanaz, mint a járőröző rendőröké, úgyhogy ha választani lehetett, általában a rendőrbakancs mellett döntöttek: ormótlan, kényelmes, olyan lábbeli, amiben járni, de álldogálni is lehet egész nap. Egy fedett katonai rendőrtiszthelyettes viszont lehet, hogy magán hagyja a saját cipőjét, amely egy kicsit másféle.

De nem láttam egyikük cipőjét sem. Túl sötét volt odabent, és túl messze voltak.

A sor tovább araszolt előre, nyugodt, szeptember 11-e előtti tempóban. Nem volt a levegőben rosszkedvű türelmetlenség, frusztráció, félelem. Zajlott a régimódi, megszokott rutin. Az előttem álló nő parfümillatot árasztott. Éreztem, ahogy megcsapott a tarkójáról. Kellemesnek találtam. Az üvegajtó mögött álló két fickó tíz méterről kiszúrt. A tekintetük továbbcsiklott a nőről rám, a kelleténél egy pillanattal hosszabban elidőzött rajtam, majd továbbhaladt a mögöttem következő férfira.

Aztán megint visszanéztek rám. Mind a ketten egészen nyíltan engem bámultak négy-öt másodpercen keresztül, tetőtől talpig vé-

gigmértek. Aztán előbbre csoszogtam, és a figyelmük megint a háttam mögé összpontosult. Nem mondtak semmit egymásnak, és másnak se szóltak. Nem figyelmeztettek, nem riadóztattak. Ennek két lehetséges magyarázata volt. Az első – a jobbik eset –, hogy egyszerűen csak egy idegen voltam a szemükben, akit még soha nem láttak itt. Vagy azért lógtam ki a sorból, mert sokkal magasabb és tagbaszakadtabb voltam, mint bárki más száz méteren belül. Vagy pedig azért, mert az őrnagyi rangot jelző aranszínű tölgyfalevelek virítottak a galléromon, és néhány komolyabb kitüntetést is viseltem, köztük egy Ezüstscillagot, mint egy igazi mintakatoná, de a hajam és a borostáim miatt úgy festettem, mint egy barlanglakó, és ez a vizuális disszonancia elég lehetett, hogy egy második pillantást is vessenek rám, pusztán kíváncsiságból. Az ilyen őrszolgálat unalmas tud lenni, és az ember mindig örül, ha valami szokatlant lát. A második lehetőség viszont az volt – és ez a rosszabbik eset –, hogy csak nyugtázták magukban, hogy bekövetkezett egy várt esemény, és minden a terv szerint halad. Mintha előre felkészültek volna, fényképeket tanulmányoztak rólam, és most azt mondják magukban: *Óké, itt van, éppen időben, úgyhogy most már csak várunk pár percet, amíg belép, és akkor elkapjuk.*

Mert vártak, és tényleg időben érkeztem. Tizenkét órára volt megbeszélve a találkozóm egy bizonyos ezredessel, a C gyűri harmadik emeletén található irodájában, és biztos voltam benne, hogy nem fogok eljutni odáig. Ha egyenesen besétálok, és hagyom, hogy rögtön letartóztassanak, az nem a legkifinomultabb taktika, de néha csak úgy lehet kideríteni, hogy forró-e a kályha, ha az ember rátenyere.

Az előttem álló nő előtt következő férfi belépett az ajtón, és felmutatta a nyakában zsinóron lógó igazolványát. Intettek, hogy bemehet. Az előttem álló nő lépett egyet, aztán megtorpant, mert ugyanebben a pillanatban a két őr kilépett az ajtó mögül. A nő megállt, és kiengedte őket, aztán továbbhaladt. A két őr megállt, pontosan ott, ahol korábban a nő, alig egy méterre előttem, velem szemben.

Elállták a bejáratot, és egyenesen rám bámultak. Nagyjából biztos voltam benne, hogy tényleg a DPS emberei. Rendőrségi bakancsot viseltek, és az egyenruhájukon látszott, hogy régóta hordják, és

már ráidomult az alakjukra. Nem áruha volt, amit kikaptak egy öltözőszekrényből, és ma reggel vettek fel először. A válluk fölött a négy társukra pillantottam, akik nem csináltak semmit, és próbáltak megítélni, rajtuk hogyan áll az egyenruha. Nehéz volt megállapítani.

A tőlem jobbra álló fickó megszólalt:

– Segíthetünk valamiben?

– Miben? – kérdeztem vissza.

– Hová tart?

– Meg kell mondanom?

– Nem, uram, egyáltalán nem – felelte. – De egy kicsit felgyorsíthatjuk a haladását, ha gondolja.

Valószínűleg úgy, hogy egy nem feltűnő ajtón keresztül elvezetnek egy zárt helyiségbe, gondoltam. Azt gyanítottam, aggódnak a civíl szemtanúk miatt.

– Szívesen kivárom a soromat – mondtam. – Már úgyis majdnem ott vagyok.

Erre nem feleltek semmit. Sakk-matt. Amatőrök. Ha odakint próbáltak volna meg nekifogni a letartóztatásomnak, az ostobaság lett volna. Egyszerűen félrelökdösöm őket, sarkon fordulok, és kerekelt oldok. Egy szempillantás alatt eltűntem volna a tömegben. És odakint az utcán semmiképp nem lőnének. Túl sok ember volt a bejárat előtt. Túl nagy lehetett volna a járulékos veszteség. Ne feledjük, ez még 1997-ben volt, március tizenegyedikén, négy és fél évvel azelőtt, hogy megszülettek az új szabályok. Sokkal jobban teszik, ha megvárják, amíg beérek az előcsarnokba. A két áruhás biztonsági őr becsukja mögöttem az ajtót, és elállják az utamat, míg a pultnál közlik velem a rossz hírt. Ezen a ponton még elméletileg visszafordulhatnék, és ellökdösődhetnék közöttük a kijárat felé, de ez beletelne pár másodpercbe, és ez a pár másodperc éppen elég lenne arra, hogy az a négy fickó, akinek semmi dolga, úgy ezerszer hátra lőjön.

Ha pedig előre próbálok menekülni, akkor szemből lőnek le. Különben is, hová menekülnék? Bemenedülni a Pentagonba nem a legjobb ötlet. A világ legnagyobb irodaépülete. Harmincezer ember, öt emelet, két alagsor. Huszonhét kilométernyi folyosó. Az épület gyűrűit tíz, küllőként húzódó egyenes folyosó köti össze, és azt mondják, bármely két találomra kiválasztott pont között maximum hét perc alatt meg lehet tenni a távolságot, amit feltehetően úgy számoltak

ki, hogy a katonaságnál alkalmazott gyors menettempót vették alapul, ami hat kilométer óránként, tehát ha futnék, akkor akár három percen belül is eljuthatnék bárhová. De hová? Kereshetnék egy takarítószereket tároló fülkét, ahol elbújhatok, ellophatnám valakitől az uzonnáját, és így kihúznám egy-két napig, de ez minden. Vagy túszokat ejthetnék, és megpróbálhatnám bizonyítani az igazamat, de még soha nem láttam olyat, hogy ez a módszer bevált volna.

Így tehát csak vártam.

A tőlem jobbra álló őr megszólalt:

– Ahogy gondolja, uram, kellemes napot! – aztán ellépett mellettem, és a társa is a másik oldalon. Lassan sétáltak, mint akik élvezik, hogy a friss levegőn lehetnek, mint akik csak járőröznek, és szeretnék más szemszögből is áttekinteni a környéket. Talán mégsem olyan ostobák. A dolgukat végzik, és tartják magukat a tervhez. Megpróbáltak becsalogatni egy kis, zárt helyiségbe, de nem sikerült – semmi probléma, továbblépnek a B tervhez. Megvárják, amíg bent vagyok az épületben, és becsukódnak mögöttem az ajtók, aztán azonnal szétzavarják a tömeget, hogy biztonságban legyenek, ha esetleg lövések dörrennének odabent az előcsarnokban. Feltételeztem, hogy az üvegajtó golyóálló, de nem árt észben tartani, hogy a Védelmi Minisztérium nem mindig azt kapja, amit megrendelt.

A nyitott ajtó már ott volt közvetlenül előttem. Vettem egy nagy lélegzetet, és beléptem az előcsarnokba. Néha csak úgy lehet kideríteni, hogy forró-e a kályha, ha az ember rátenyerel.